

Διακήρυξη ΑΡΔΗΝ: Ένα πολιτικό κίνημα από τον Λαό

Διακήρυξη ΑΡΔΗΝ: Ένα πολιτικό κίνημα από τον Λαό – Η συλλογή υπογραφών συνεχίζεται

Η διακήρυξη που ακολουθεί αποτελεί την πρότασή μας για τη διαμόρφωση ενός πολιτικού κινήματος που θα παρεμβαίνει ενεργότερα και συνολικότερα στην πολιτική ζωή της χώρας. Μετά μία πρώτη διαβούλευση και αφού συγκεντρώθηκαν όλες οι παρατηρήσεις, δημοσιεύεται στην τελική της μορφή με την υπογραφή εκείνων που προτείνουν αυτή τη διακήρυξη και καλούμε όλους τους φίλους και τις φίλες να την υπογράψουν.

Οι υπογραφές θα ενημερώνονται διαρκώς μέχρι το Φθινόπωρο, ανά εβδομάδα, οπότε και θα αρχίσει η διαδικασία της τελικής συγκρότησης του κινήματος. Όσοι και όσες ενδιαφέρονται να συμπορευτούν μαζί μας θα πρέπει να μας στέλνουν, ήδη από τώρα, με επιστολή – ηλεκτρονική στο perardin@gmail.com ή στη διεύθυνση Άρδην, Ξενοφώντος 4, 10557 Αθήνα, ή σαν σχόλιο κάτω από το κείμενο– το ονοματεπώνυμο, την ιδιότητα και την πόλη ή περιοχή κατοικίας, μαζί με κάποιο τηλέφωνο και ηλεκτρονική διεύθυνση (e-mail) αν έχουν, ώστε να μπορούμε να επικοινωνούμε στη συνέχεια. Οι υπογραφές θα δημοσιοποιούνται βέβαια χωρίς τα πλήρη στοιχεία των συμμετεχόντων, μόνο με το ονοματεπώνυμο, την ιδιότητα και την περιοχή κατοικίας.

Ἦ θὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ
γονατίζουμε
ὅπως αὐτὸς ὁ δραπέτης
ἦ θὰ σηκώσουμε ἄλλον πύργο
ἀτίθασο
ἀπέναντί τους.

Μιχάλης Κατσαρός,
Κατὰ Σαδδουκαίων

Τα ἔξι χρόνια σαρωτικής εθνικής, οικονομικής και κοινωνικής κρίσης υπήρξαν το επιστέγασμα μιας ολόκληρης περιόδου **παρακμῆς**, επιδεινώνοντας όλες τις αρνητικές πλευρές δύο αιώνων κρατικής υπόστασης. Ὅλοι συναγωνίζονται ποιος θα διαψεύσει ταχύτερα τις προσδοκίες του λαού, με αποκορύφωμα την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ: Η πολιτική ηγεσία, το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ αλλά και οι λοιποί –κατ' ἐξοχήν η Αριστερά, σε νεολαία, Πανεπιστήμια, συνδικαλισμό, ΜΜΕ–, σύσσωμος ο «πνευματικός κόσμος», πλην ελαχίστων, καθώς και οι επιχειρηματικές ελίτ, βρίσκονται σε βαθύτατη κρίση. Ακόμα και η Εκκλησία αδυνατεί να παίξει ρόλο αποτελεσματικού αναχώματος.

Έτσι πορεύονται οι εκπρόσωποί μας, στην πλειοψηφία τους, φαύλοι, μεταπράτες, υπηρέτες ξένων εξουσιών. Και, δυστυχώς, όσοι δεν είναι διεφθαρμένοι είναι βαθύτατα φθαρμένοι.

Η Τρίτη Ελληνική Δημοκρατία, η «μεταπολίτευση», έχει εξαντληθεί οριστικά: Αφού έδωσε ό,τι θετικό είχε έως το 1989, ολοκλήρωσε τη μεταβολή της χώρας σε παρασιτική απόφυση της Δύσης και έρμαιο του τουρκικού νεο-οθωμανισμού, ενώ απειλεί, μέσα από την **παρακμή**, να οδηγήσει σε οριστική **έκλειψη** έναν ιστορικό λαό.

Ποτέ άλλοτε, ακόμα και χωρίς ανεξάρτητο κράτος, δεν κινδυνεύαμε όσο σήμερα: **Δημογραφική** κατάρρευση, **φυγή** των νέων, οικονομική **αποικιοποίηση**, παραγωγική **αποσάθρωση**, πολιτισμική **παρακμή**, απειλή **αλλοίωσης** της εθνικής φυσιογνωμίας της χώρας, **αποσύνδεση** της ορθόδοξης παράδοσης από την ταυτότητά μας, **γλωσσική** αλλοτρίωση. Παράλληλα, ο **νεοοθωμανισμός** –στην Κύπρο, το Αιγαίο και τη Θράκη– και οι τεράστιες γεωπολιτικές ανατροπές σε μία χώρα-σύνορο Ανατολής και Δύσης, μας απειλούν άμεσα. Προηγήθηκαν τρεις μεγάλες εθνικές καταστροφές, η Μικρασιατική, η Κατοχή/Εμφύλιος, η Κυπριακή. Και τώρα κινδυνεύουμε με την οριστική απώλεια της δυνατότητας να επιβιώσουμε ως ανεξάρτητο ιστορικό υποκείμενο και ως αυτόνομο κράτος.

Είμαστε κολλημένοι στον τοίχο από την ιστορία, χωρίς περιθώριο για νέα σφάλματα. Πρέπει να αντισταθούμε τελεσφόρα, διότι, πλέον, έχει καταστεί σαφές ότι όλοι δοκιμάστηκαν – και απέτυχαν.

Πώς όμως θα μπορέσουμε να βγούμε από τη δεινή θέση που μας έφεραν; Έξι χρόνια αποτυχημένων προσπαθειών διδάσκουν τι δεν πρέπει να κάνουμε, δηλαδή να πιστεύουμε σε λαοπλάνους και τυχodιώκτες.

Ο λαός θα πρέπει, μέσα από τα σπλάχνα του, να αναδείξει τις δυνάμεις που θα οραματιστούν και θα κάνουν πράξη την αναγέννηση της πατρίδας. Να αντικαταστήσουμε τις **ονειροφαντασίες** με όραμα, την τυχodιωκτική μικροπολιτική με **στρατηγική**, τα ρεσάλτα προς τις «καρέκλες» με την ανασυγκρότηση της κοινωνίας, με στόχο τη μεγάλη ανατροπή που χρειαζόμαστε..

Υπάρχουν δυνατότητες για μια καινούργια άνοιξη;

Είναι εφικτή μια **εναλλακτική εθνική στρατηγική**, στις σημερινές συνθήκες; Η Ε.Ε. βυθίζεται σε μια αποσπασματική κρίση, οι ΗΠΑ κλιμακώνουν την ψυχροπολεμική σύγκρουση με τη Ρωσία, η Τουρκία διολισθαίνει σε μια επιθετική νεοθωμανική δικτατορία και η Μέση Ανατολή βυθίζεται σε μια αιματηρή αντιπαράθεση.

Και όμως, μια εθνική πολιτική με επάρκεια θα μπορούσε να **αναβαθμίσει** τη διεθνή θέση της χώρας, κομίζοντας μια νέα πρόταση για την Ευρώπη, τα Βαλκάνια, την Ανατολική Μεσόγειο. Με προϋπόθεση:

Α. Να συσφίξουμε τις σχέσεις μας με το δεύτερο ελληνικό κράτος, την **Κύπρο**, που κινδυνεύει με τελεσίδικη τουρκοποίηση. Ελλάδα και Κύπρος, από κοινού, αποτελούν ουσιαστική δύναμη στη Μεσόγειο, ενώ, χωριστά, «πρόβατα επί σφαγής» για τον τουρκικό επεκτατισμό και τους ιμπεριαλιστές.

Β. Να ενεργοποιήσουμε το μεγάλο και υπνώττον δυναμικό του ελληνισμού της διασποράς και της πρόσφατης μετανάστευσης, που μπορεί να διαδραματίσει ουσιαστικό οικονομικό, πολιτισμικό και πολιτικό ρόλο. Αρκεί να ενισχυθεί από το εθνικό κέντρο και να αποτελέσει και μια πηγή μελλοντικής του αιμοδότησης, με την παλιννόστηση σημαντικού μέρους του. Γι' αυτό όχι μόνο πρέπει να δημιουργηθεί υπουργείο απόδημου ελληνισμού αλλά οι απόδημοι να απολαμβάνουν πλήρη πολιτικά δικαιώματα.

Γ. Να αναδείξουμε μια προοπτική **χειραφέτησης** της Ευρώπης από τον ευρωατλαντισμό, με αποκλιμάκωση της έντασης με τη **Ρωσία**. Κομίζοντας μια μη αποικιοκρατική εκδοχή της Γηραιάς Ηπείρου, κοινωνικά δίκαιης και δημοκρατικής. Στρατηγικός στόχος μας παραμένει μια «Ευρώπη από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια», με ισορροπία δυνάμεων και γεωπολιτική ανεξαρτησία, στην οποία τα Βαλκάνια θα διαδραματίζουν ουσιαστικό οικονομικό και πολιτικό ρόλο.

Μπορούμε να το προτείνουμε, διότι υπήρξαμε αποικιοκρατούμενο μέρος της Ευρώπης και διαθέτουμε το βάθος ενός πολιτισμού χιλιετιών.

Δ. Να καταστήσουμε συνιστώσα ενός μετώπου αντιμετώπισης του ισλαμικού φονταμενταλισμού και του **νεοθωμανισμού**, μαζί με τους Σέρβους, τους Βούλγαρους, τους Κούρδους, τους Αρμένιους, τους Ιρανούς, τους προσδευτικούς Αλεβίτες κ.λπ.. Μιλούμε τη γλώσσα της δημοκρατίας, της σταθερότητας, της συνεργασίας. Αυτός υπήρξε επί αιώνες ο ιστορικός μας ρόλος.

Ε. Να ενισχύσουμε τις οικονομικές, πολιτικές και πολιτιστικές σχέσεις με τα **Βαλκάνια**, ως φορέα του ορθόδοξου πολιτισμικού χώρου της Ευρώπης, παρά τις όποιες δυσκολίες. Σε αυτά τα πλαίσια, θα αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικότερα και τον ανιστόρητο επεκτατισμό και αναθεωρητισμό **Σκοπίων** και **Αλβανίας**.

ΣΤ. Να διαμορφώσουμε, τέλος, μια πολιτική που να συνδυάζει την εθνική επιβίωση με την ανάγκη ανθρώπινης διαχείρισης του προσφυγικού αδιεξόδου. Ενάντια στη στρατηγική της **Μέρκελ**, του **Σόρος**, του **Ερντογάν**, που χρησιμοποιούν το προσφυγικό δράμα ως όπλο για την αποσταθεροποίηση της χώρας. Ενάντια σε όσους, που, —όπως η «Χρυσή Αυγή»— εκμεταλλεύονται το αδιέξοδο και την εθνομηδενιστική πολιτική της κυβέρνησης, για να εμφανίσουν τη ναζιστική τους παράκρουση ως δήθεν εθνική στρατηγική.

Το **προσφυγικό** πρέπει να πολιτικοποιηθεί, διότι απειλεί με διάρρηξη της εθνικής και κοινωνικής συνοχής: Να καταγγελθεί η Τουρκία ως αυτουργός του ανθρωπιστικού αδιεξόδου, να οργανωθεί αποτελεσματική φύλαξη και έλεγχος των συνόρων με αποτροπή των δουλεμπόρων, να μπει τέλος στην ασύδοτη δράση αδιαφανών ΜΚΟ, να απαιτηθούν από Ευρώπη και ΟΗΕ πόροι για την οργάνωση προσωρινών κέντρων φιλοξενίας, να επαναπατριστούν όσοι μετανάστες εισήλθαν παράτυπα στη χώρα.

Είναι εφικτή μια εναλλακτική οικονομική / κοινωνική στρατηγική;

Παρότι είμαστε χρεωμένοι μέχρι τον λαιμό, σιδηροδέσμοι της γερμανικής Ε.Ε., έρμαιο της

δικτατορίας των αγορών; Ναι, αξιοποιώντας τις **αντιθέσεις** ανάμεσα στους λαούς και τις ολιγαρχίες των Βρυξελλών, ανάμεσα στον Βορρά και τον Νότο, ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση της ευρωπαϊκής ηπείρου, ανάμεσα στο ΔΝΤ και την ΕΕ. Αντιθέσεις που οδηγούν σε αποδυνάμωση του ελέγχου πάνω στις οικονομίες και επιδεινώνουν την κρίση του ευρώ. Και θα είχαμε ήδη κατακτήσει καλύτερες θέσεις αν δεν υπήρχε μια ενδοτική κυβέρνηση, που βάθυνε τη μνημονιακή καταστροφή των προηγούμενων. Υπ' αυτές τις συνθήκες, η τακτική μας πρέπει να συνίσταται σε έναν διαρκή «ανταρτοπόλεμο», για τη μείωση του χρέους, για τις γερμανικές αποζημιώσεις, ενάντια στις απαλλοτριώσεις για τα κόκκινα δάνεια κ.λπ. κ.λπ.

Το ζήτημα της **παραμονής** μας ή όχι στη ζώνη του ευρώ –δοθέντος ότι θεωρούμε την είσοδο σε αυτή καταστροφική–, θα πρέπει να λυθεί με την ενίσχυση της **αυτοδυναμίας** μας, και όχι μόνον οικονομικής, και τη **συνεργασία** με δυνάμεις μέσα και έξω από την ευρωζώνη και την ΕΕ. Θα πρέπει να ακολουθήσουμε, δηλαδή, μια εναλλακτική στρατηγική, χωρίς να βρεθούμε σε ένα μονήρες τετ-α-τετ με την επεκτατική Τουρκία και χωρίς να επιτείνουμε την οικονομική και πολιτική απομάκρυνση της Κύπρου από την Ελλάδα.

Πιστεύουμε ότι το μεγάλο πολιτιστικό αλλά και οικονομικό μας πλεονέκτημα είναι η **παιδεία**, ο **πολιτισμός**, λόγιος και λαϊκός, και το φυσικό μας **περιβάλλον**. Έτσι, μόνο μέσω μιας μορφωτικής/πολιτισμικής επανάστασης μπορούμε «να κόψουμε δρόμο» προς την οικονομική και πολιτική αναγέννηση. Με όχημα ένα εκπαιδευτικό σύστημα που μετέχει μεν στις παγκόσμιες επιστημονικές εξελίξεις αλλά επενδύει σε μια νέα πρόταση παιδείας – από τον αρχαιοελληνικό και βυζαντινό ανθρωπισμό μέχρι τη νεώτερη, αντιστασιακή, ιδιοπροσωπία μας. Μια τέτοια επιλογή θα προσέφερε στη χώρα ένα ποιοτικό εργατικό δυναμικό με δυνατότητες πολυειδίκευσης, υψηλή πνευματική συγκρότηση, κριτική σκέψη και υψηλό φρόνημα.

Αυτό το μορφωτικό κεφάλαιο μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στην οικονομική ανασυγκρότηση, τροφοδοτώντας την ανάπτυξη της παραγωγής, πρωτογενούς και δευτερογενούς, με επικέντρωση στο ποιοτικό προϊόν. Αυτό υπήρξε το μοντέλο παραγωγής μας – και σε αυτό το πεδίο διαπρέπουν οι Έλληνες που εγκαταλείπουν τη χώρα.

Και μια τέτοια στρατηγική, στηριγμένη στον «εκσυγχρονισμό της παράδοσής» μας μπορεί να μπει σε άμεση εφαρμογή.

* * *

Τα τελευταία χρόνια, το «σύστημα» μετακύλησε το μεγαλύτερο μερίδιο της κρίσης και των θυσιών στα πιο ανυπεράσπιστα τμήματα της κοινωνίας μας, για να εξασφαλίσει τις μαφίες του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα, τη διαπλοκή, την κομματοκρατία. Έτσι εκφύλισαν το δημόσιο σε δύναστη του ελληνικού λαού και δημιούργησαν ένα καθεστώς ιδιωτικής διαπλοκής που λεηλατεί το κράτος, τους εργαζόμενους, το περιβάλλον.

Για να μειωθούν οι κοινωνικές ανισότητες, θα πρέπει να απορριφθεί η πολιτική της λιτότητας και της φοροεπιδρομής:

Να πάψουν τα λαϊκά στρώματα να σηκώνουν τα βάρη της κρίσης και να καταπολεμήσουμε τη φτώχεια με θετικές πολιτικές παραγωγής, σε μια στρατηγική **ενδογενούς, αυτόκεντρης ανάπτυξης**.

Να διαχωρίσουμε, επιτέλους, το παρασιτικό κράτος των κομμάτων, από το **δημόσιο**, ώστε αυτό να καταστεί αρχιτέκτονας της πολιτιστικής και οικονομικής αναγέννησης του τόπου. Απαιτούνται ριζικά μέτρα, δημοκρατικοί θεσμοί αξιολόγησης και αναδιοργάνωση του κράτους, χρησιμοποιώντας και την εμπειρία των λίγων τομέων του Δημοσίου που καταφέρνουν ακόμα να λειτουργούν αποτελεσματικά.

Να ενισχυθεί η **πρωτογενής** και **δευτερογενής** παραγωγή, με κίνητρα ιδιαίτερα για τις μικρομεσαίες εγχώριες επιχειρήσεις, αποφεύγοντας την τουριστική **μονοκαλλιέργεια**. Η επιβολή ποιοτικών κριτηρίων και τοπικής ταυτότητας στα προϊόντα και στις υπηρεσίες-τουρισμό, μπορεί να αποτελέσει αποφασιστικό παράγοντα για την ενίσχυση της εγχώριας παραγωγής και των εξαγωγών.

Να ενισχυθούν οι συνεταιριστικές και συνεργατικές δραστηριότητες, που τόσο υπονομεύτηκαν από την κομματοκρατία, οι οποίες επέτρεψαν κάποτε στις κοινότητές μας να ανθήσουν, προτάσσοντας

το κοινωνικό-παραγωγικό αποτέλεσμα και όχι την εκμετάλλευση των ανθρώπων και της φύσης. Να χτυπηθεί, τέλος, αποφασιστικά ο **αθηνοκεντρισμός**, το καρκίνωμα του νεότερου ελληνικού κράτους, που υπήρξε ένας από τους σημαντικότερους παράγοντες της παρακμής και κύριος δίαυλος της εξάρτησης της χώρας, αποσαθρώνοντας την παραγωγή και την παράδοσή μας, αναπαράγοντας τις ενδοτικές ελίτ.

Είναι εφικτή μια εναλλακτική πολιτική στρατηγική;

Η μικροπολιτική και ο πολιτικός τυχодиωκτισμός είναι υπεύθυνοι για όλες τις **ήττες** των λαϊκών κινητοποιήσεων. Όποιος υπόσχεται εύκολες νίκες και άμεσα αποτελέσματα εξαπατά τον λαό, εξάλλου δεν νοείται **αντίσταση** δίχως πολιτικό ήθος, ειλικρίνεια, μεθοδικότητα και ουσιαστική δουλειά. Από την πλευρά μας, επιδιώκουμε τη συγκρότηση μιας **συνολικής** και **ενιαίας** πολιτικής πρότασης-κινήματος, που να στηρίζεται στην **αυτο-οργάνωση** των υγιών κυττάρων της κοινωνίας. Απευθυνόμαστε απευθείας στον λαό και όχι σε συνασπισμούς παραγόντων, χωρίς να αποκλείουμε συγκλίσεις με άτομα ή ομαδοποιήσεις.

Στόχος μας συγκροτηθούμε σε τοπικό επίπεδο, στους κοινωνικούς χώρους, στη βάση της κοινωνίας. Να διαμορφώσουμε κύτταρα αυτού του προτάγματος που, παράλληλα, θα λειτουργούν ως εστίες αλληλεγγύης, προβληματισμού, πολιτιστικού έργου και παραγωγής θετικής πολιτικής.

Προχωρούμε σε ανοικτή και άμεση **απεύθυνση στην κοινωνία**, μετά από πολλά χρόνια προσπαθειών συνεύρεσης με δυνάμεις τόσο από το πολιτικό, όσο και το πνευματικό «σύστημα», οι οποίες δεν απέδωσαν τα αναμενόμενα. Δυστυχώς, τα πολιτικά στελέχη και οι ελίτ, ακόμα και με καλές προθέσεις, είναι στη συντριπτική τους πλειοψηφία πολύ πίσω από τις ανάγκες της κοινωνίας και του λαού. Είτε έχουν φθαρεί είτε/και έχουν ανατραφεί με εμφυλιοπολεμικά σύνδρομα, συνθήματα και ιδεοληψίες· **διαιρούν** τον λαό για να διαιωνίζουν την κυριαρχία τους. Και όμως, στο λαϊκό σώμα, 70 χρόνια μετά τον εμφύλιο και 43 μετά τη δικτατορία, όλα αυτά είναι ξεπερασμένα και οι άνθρωποι πλέον κοιτάζουν τα **έργα** και όχι τα **λόγια**. Και τα έργα όλων –αριστερών και δεξιών στην εξουσία– μοιάζουν μεταξύ τους σαν δύο σταγόνες νερό.

Εξάλλου, ελίτ και ψευδοελίτ περιφρονούν τον λαό. Οι μεν, οχυρωμένοι στα υλικά προνόμιά τους, οι δε, έχοντας την πεποίθηση πως γνωρίζουν τους «νόμους της ιστορίας» και «το καλό μας», κατέληξαν να μας ατενίζουν και οι δύο από τις... παραλίες της Μυκόνου.

Γι' αυτό αρνούμαστε πλέον τους ξεπερασμένους διχασμούς. Αυτοκαθορίζομαστε μόνο με τα προτάγματά μας, που αποτελούν και αιτήματα της πλειοψηφίας του λαού: την εθνική ανεξαρτησία και τον **πατριωτισμό**, την **κοινωνική δικαιοσύνη**, την **οικολογία**, την **άμεση δημοκρατία**, την **ενδογενή** πνευματική και παραγωγική **αναγέννηση** του τόπου. Σε ένα ενιαίο απελευθερωτικό πρόταγμα, **εκσυγχρονισμού της παράδοσής** μας. Μόνο έτσι μπορούμε να συναντήσουμε δημιουργικά τα οράματα και τους αγώνες όλων των άλλων λαών, όλες τις άλλες απελευθερωτικές απόπειρες.

Οι ρίζες της ανημπόριας μας βρίσκονται ακριβώς στον βαθύτατο **διχασμό** ανάμεσα σε έναν **εκσυγχρονισμό** εισαγόμενο και ξενόφερτο και μια **παράδοση** που έσωζε την ιδιοπροσωπία μας αγκιστρωμένη στο παρελθόν. Εντούτοις ό,τι μεγάλο καταφέραμε πραγματοποιήθηκε όποτε συνδέαμε την παράδοση με το σύγχρονο, στην Επανάσταση του 21, με τον Βενιζέλο και την Εθνική Αντίσταση, τον Σολωμό και τον Σεφέρη, τον Ρίτσο, τον Χατζηδάκι και τον Θεοδωράκη.

Είμαστε λοιπόν αυτά που διακηρύττουμε και διεκδικούμε, αυτά που λέμε και πράττουμε, απορρίπτοντας τις ξεπερασμένες και διχαστικές ταμπέλες.

Ένα καινούργιο γόνιμο ταξίδι

Η πολιτική **αυτο-οργάνωση** είναι η δυσκολότερη επιλογή, απαιτεί πολλαπλάσιες προσπάθειες και κόπο: Να διαθέτεις οικονομική **αυτοτέλεια**· να διαθέτεις ένα **όραμα**, που το επεξεργάζεσαι διαρκώς, εμβαθύνοντας το πρόγραμμά σου· να πασχίζεις για την ιδεολογική και πολιτική αναβάθμιση όλων, για ουσιαστική **δημοκρατία** στο εσωτερικό της.

Ξεκινάμε ένα δύσκολο ταξίδι, έχοντας για εφόδια μια μακρά **αντιστασιακή πρακτική** ενάντια σε όλες τις καταστροφικές εξουσίες και με τη βαθιά πεποίθηση πως ο λαός, άσχετα από ιδεολογική προέλευση, βρίσκεται σε ένα κομβικό σημείο, σε εκείνο το «τώρα ή ποτέ» που θα κρίνει το μέλλον του.

Απευθυνόμαστε σε όσους ήδη αποστασιοποιήθηκαν από την περιρρέουσα αθλιότητα και ελπίζουμε πως θα πολλαπλασιαστούν όσοι θα αποτινάξουν αυταπάτες, δειλίες, μικροσυμφέροντα και θα σπουδάσουν τη **νέα γραμματική** της αλήθειας και της ευθύνης.

Ήρθε καιρός, όσοι μέيناμε μακριά από τις σειρήνες της παρακμής να βρούμε τη δική μας έκφραση... Γι' αυτό αποφασίσαμε, μετά από μακρόχρονο προβληματισμό, να προχωρήσουμε στη συγκρότηση του πολιτικού κινήματος **Άρδην**. Άρδην –εκ θεμελίων. Διότι επί είκοσι χρόνια, με αυτό το όνομα δραστηριοποιούμαστε στην ελληνική κοινωνία – αλλά και για λόγους ιστορικής μνήμης και συμβολισμού: Το 1885, ο Ιθακήσιος Πλάτων Δρακούλης εξέδωσε το περιοδικό **Άρδην**, «Μηνιαίον Φύλλον των Συμφερόντων του Ανθρώπου», θέλοντας να συνδυάσει έναν σοσιαλισμό με ελληνικές ρίζες με τη γηγενή χριστιανική παράδοση. Τι ωραιότερο σημείο αναφοράς!

Καλούμε λοιπόν όσους πιστεύουν πως είναι καιρός να κάνουμε ένα βήμα μπροστά:

Να συνταχθούν μαζί μας, ώστε να βαδίσουμε από κοινού, στην αφύπνιση και αναγέννηση του έθνους και του λαού.

Να συνυπογράψουν αυτό το κείμενο-διακήρυξη, αποδεικνύοντας πως αυτές οι απόψεις δεν αποτελούν μια μεμονωμένη κραυγή, αλλά ένα ευρύ κοινωνικό και πολιτικό αίτημα.

Να στείλουν παρατηρήσεις, τόσο για το περιεχόμενο της διακήρυξης, όσο και για τα πρακτικά βήματα που μπορούν να ακολουθήσουν, ιδιαίτερα προς την κατεύθυνση συσπειρώσεων σε χώρους εργασίας, συνοικίες, πόλεις, περιοχές.

Να προχωρήσουν μαζί μας στην προετοιμασία της **Ιδρυτικής Συνδιάσκεψης του Άρδην**, στις 12 Νοεμβρίου του 2016.

Άρδην, να αλλάξουμε ρότα· **άρδην**, να αποκαθλώσουμε το διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα· **άρδην**, για να γίνει και πάλι ο καθημαγμένος λαός νοικοκύρης στον τόπο του· **άρδην**, να θέσουμε τις βάσεις για μια κοινωνία δικαιοσύνης και ελευθερίας ταυτόχρονα...

Επίλογος

Από την μαχόμενη **Κύπρο**· με **Ποντίους**, **Μικρασιάτες** και **Κωνσταντινοπολίτες**, ενάντια στη γενοκτονία της μνήμης· με την **Κρήτη** του Λούκαρι και του Θερίσσου· με τους **Επτανησίους** ριζοσπάστες, τους **Σαμίους** του Λογοθέτη και τους **Ψαριανούς** του Κανάρη· τις **Σπέτσες** της Μπουμπουλίνας, την **Πελοπόννησο** του Μυστρά και του Κολοκοτρώνη, τη **Ρούμελη** του Καραϊσκάκη και της Εθνικής Αντίστασης, την **Ήπειρο** της Δέσπως Τζαβέλα, τη **Β. Ήπειρο** της Χιμάρας, τη **Θεσσαλία** του Ρήγα. Με τους αγωνιστές του **Μακεδονικού** αγώνα και της **Θράκης**, την **Αθήνα** του Μαραθώνα, της Κατοχής, του 114.

Πίσω μας βρίσκονται αιώνες και γενεές, από τον **Λεωνίδα** και τον **Παλαιολόγο**, μέχρι τη **Θεσσαλονίκη** του 1936, το **Όχι** του '40, τον **Γοργοπόταμο**, τον **Λαμπράκη** και τον **Παναγούλη**, μέχρι τον **Καραολή**, τον **Σολωμό Σολωμού**, και τον **Λούη Τίκα**.

Με τον **Αισχύλο** και τον **Ρωμανό Μελωδό**, τον **Κορνάρο** και τον **Σολωμό**· τον **Μακρυγιάννη**, τον **Παπαδιαμάντη**, τον **Σεφέρη**, τον **Ρίτσο**, τον **Θεοτοκόπουλο**, τον **Κόντογλου**, τον **Παπαϊωάννου** και τον **Κονδύλη**. Είναι καιρός όλα τα τμήματα του λαού, όλες οι μνήμες μιας ιστορικής διαδρομής να ενωθούν –ξεπερνώντας διαιρέσεις και καταγωγές–, σε ένα πρόταγμα απελευθέρωσης, δικαιοσύνης, αξιοπρέπειας και πολιτισμού. Αυτοί μας εμπνέουν, αυτό είναι το πρόταγμα μας.

Ακολουθούν υπογραφές

Υ.Γ. Για να στείλετε την υπογραφή σας, αρκεί να στείλετε ένα μήνυμα στην διεύθυνση perardin@gmail.com με όνομα, επώνυμο, πόλη, ιδιότητα και ένα τηλέφωνο επικοινωνίας (θα δημοσιευτούν μόνο ονοματεπώνυμο και ιδιότητα). Ή αφήνετε κάτω από το κείμενο σχόλιο με τα

ίδια στοιχεία.

Πηγή: [Κίνημα Αρδην - Ρήξη](#)